Ч. 210. Второк 5 жовтня (22 вересня) 1909. Рік XIX.

Заходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-12 годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(45 засідане I. сесиї IX. періоду).

Суботнішне засідане соймове відкрив Є. Е. п. Маршалок кр. о годині $10\frac{1}{2}$, заявляючи, що п. др. Олесницкий зложив мандат до комісиї водної. Доповняючий вибір до тої комісиї відбуде ся на найблизшім засіданю.

З черги перед приступленем до дневного порядку відчитав секретар пос. Урбаньский ряд внесених петиций. Для підпертя декотрих з них забирали голос пп. др. К. Левицкий, Крежель і Виничук.

Пос. др. К. Левицкий попирав петицию львівских Русинів з городецкого передмістя, котрі домагають ся заснованя з краєвих фондів двох руских шкіл народних для дівчат і хлопців. Бесідник вказав на байдуже трактоване шкільних потреб Русинів з боку львівскої репрезентациї міскої, а з окрема підчеркнув, що на городецкім передмістю нема жадної школи з рускою викладовою мовою, хоч фреквенция рускої дітвори шкільної єсть дуже велика. Пос. Крежель попер петицию м. Бжостка в справі громадского додатку під спіритусових напитків а пос. Лазар Виничук петицию селяньскої бурси в Станиславові о необхідно потрібну субвенцию на р. 1909/10.

По тім відчитано внесения і інтерпеляциї.

Нагляче внесене поставив пос. Л. Виничук в справі заснованя школи в Яминици.

Звичайні внесеня поставили: пос. Олесницкий о розділ рускої ґімназиї в Перемишли на два окремі заведеня, пос. Скольшевский в справі зміни приписів краєвого статута та зміни соймової ординациї виборчої, пос. Цюхціньский в справі відповідного заступництва краю в раді здоровля у Відни, пос. Крежель в справі знесеня спадкової належитости при реальностях нисше як 3000 К, пос. Мерунович о влучене удержавленої північної зелізниці до краківскої дирекциї зелізничої, а пос. Крисоватий в справі заснованя ткацкої школи в Збаражи або в Кошляках.

Інтерпеляциї внесли: пос. Куровець в справі люстрациї шпиталю в Любачеві, а пос. Єдинак в справі церковної конкуренциї в Кухарских Лончках.

По приступленю до дневного порядку предложив референт Виділу краєвого посол Онишкевич справоздане в справі візволеня повітовій репрезентациї в Золочеві на побір в р. 1909 о 50 прц. висших додатків повітових до безпосередних податків.

В дискусиї над тою справою забирали голос пп. Скварко, Думка і Виничук. противлячи ся предкладаному Виділом краєвим візволеню. По виводах референта, більшість ухвалила вимагане підвисшене додатків для золочівского повіта.

Справу зачисленя громади Усте сільне до місцевостий підлягаючих громадскому законови з 3 липня 1896 р., усунув кр. маршалок з дневного порядку аж до часу, коли буде запечатане справоздане в обох мовах.

Справоздане краєвого виділу що до зміни закона про рибловлю, переслано до комісиї краєвого господарства.

В дискусиї над справозданем буджетової комісиї в справі побільшеня етату технічно-дорогового, заявив п. Содомора, що хоч то є побільшенем тягарів, то Русини будуть голосувати за внесенями комісиї, бо они можуть причинити ся до поліпшеня відносин на дорогах повітових. Бесідник критикує діяльність повітових інжинерів та додає, що они, а радше їх підприємці будують дороги карколомні, які каріж оминає, вибираючи радше дороги приватні.

Пос. Куровець пропонує додаткову резолюцию, аби з тих сил, якими технічний етат дороговий має бути побільшений, одну або дві ужити на контролюванє повітових інжинерів. В долиньскім повіті має пр. один інжинер і

3)

Слідами пачкарів.

Історня з над озера Ґарда — О. Беренда.

(Дальше).

Здавало ся мені, що жду вже безконечно довго — ні найменшого голосу не чути довкола. Там в глубині, де було озеро, видне звідси й в день, блискало часами якесь ясне сьвітло — то митові кружляки стояли на варті і присьвічували в той спосіб рефлекторами. Мені то робило таку радість, як тому блідолицому, що з безпечної крийівки дивив ся, як переходили попри него кровожадні червоношкірі один за другим у воєнним поході. Заждіть но, ревізори, я вам втну нині штуку!

Наконець підслухуюче в напруженим моє ухо вачуло якийсь шелест. То без сумніву хтось ступає по каміню. Я присів так до землі, як лиш міг. Може то якийсь з тих ревізорів, що то иноді люблять і по ночи ходити, хоч поправді ніколи в сю сторону, як то я знав з розмови з ними, лиш над границю. А що як би то був таки сам командант, котрого післав старий із збитків, щоби зловити небезпечного „пачкаря"? Ганьба тоді! Я аж дрожав. А старий може тоді якраз кудись вилів, щоби нас обох, команданта і мене перехитрити та упечи свою власну печеню.

Та ні, я зробив єму кривду, бо наконець пізнав я зовсім виразно, що то він ішов. Я закликав єго з тиха, бо він не зробив так, як то розповідає Купер в своїх оповіданях і не запугукав як сова. Та й тая зовсім не відозвав ся, коли я встав.

Ще й з нашого вигляду я розчарував ся — я сподівав ся побачити, що найменше трох, чотирох мужчин з тяжкими пакунками на плечах та з замащеними саджею або замаскованими лицями, а то прийшов лиш сам Антоніо та й не инакше убраний як звичайно без маски і саджі.

— Таж вас кождий зараз пізнає! — запримітив я в розмові, яка зараз завела ся.

— Коли мене зловлять, то будуть преці чи сяк чи так знати, що то я — відповів він.

Се довге речене переконало мене, що старий і розважний і говірливий. Отже я поставив ще кілька питань.

— А деж тоті річи?

— По тамтім боці — ми лиш забиркмо.

— А самі не перекосите нічого на тамтой бік?

— Нині ні — будуть пан мали вже що нести, тай мають добрі плечі до того. Я для того лишив мого сина дома.

Біда мене вчепила ся — я поправді хотів лиш іти з пачкарями, а то мали мене ще й практично ужити! Зразу мені то якось дуже не сподобало ся, що мене взяли зараз під команду так як би справдешного пачкаря, але відтак таки тішив ся з того, що буду як справдешний пачкар робити.

— Добре будете з мене вдоволені! — А чи прийде ще більше?

— Підемо самі, пане.

— Яка шкода! — А я хотів так радо побачити, щоби з поза кождої скали виліз бодай один пачкар, та щоби поруш ся був тихцем довгий їх ряд. — А так ішло лиш нас двох, старий попереду а я як той вірний пес за ним, зовсім так само як по полудни. Лиш задля темноти було трохи труднійше іти. Але око увикло борзо і чоловік видів, куди ступає.

Мовчки ішли ми дальше своєю дорогою. Місяць був зайшов, отже стало трохи яснійше.

Раз старий пристанув і показав в долину, де видко було, як по озері сунув ся митовий кружляк, пускаючи перед собою рефлектором величезну смугу сьвітла та навертаючи нею то в один то в другий бік.

Він лиш сплюнув на то з погордою.

— А чи то й на озері пачкують? — спитав я, коли станув коло него.

— Ледви. Вже не виплачує ся, від коли сувають тя тоті сопиги, хоч би навіть в дощ і бурю. — Він при тім ще й заклял.

— Чи они стріляють, коли побачать якусь підозріну лодку?

— Пускають сине сьвітло, а коли лодка не стане, то зачинають так крутити сьвітлом, аж тим людем в голові закрутить ся і они вже не знають, куди їм плисти і що робити.

І він знов заклял а відтак став іти ще висше. — Сюди іде граница — відозвав ся він.

Так ішли ми знову може пів години, старий з такою певностию як той чоловік, котрий

2-ох кондукторів наглядати відразу будову 10-ох мостів. Через те точна контроля краєвого Виділу є конечна.

Шеф департаменту дорогового кр. виділу Домбский заявив, що годі вимагати, аби контролю повітових виділів виконували нові сили, котрі тепер установляє ся. До того уживає ся радше старших та досьвідних інжинерів.

По дальшій дебаті за більшою контролею промавляли посли Винничук і Думка, а пос. Макух поставив при тій нагоді резолюцию в справі признаня дороговим кондукторам прав краєвих урядників.

Референт пос. Єнджейович заявив ся против поставлених послами Куровцем і Макухом резолюций, через що они перепали.

В дальшім ході нарад мотивував посол Скварко вичерпуючо своє внесене в справі удержавленя і змонополізованя средств транспортових олїїв земних і руротягів і предложеня проєкту новелї до краєвого закона нафтового, яке переслано до комісиї промисловоï. Внесене п. Короля і тов. в справі зміни §§. 2. і 28. закона о рентових оселях передано до комісиї аґрарних реформ; внесеня п. Казиміра Ямпольского і тов. в справі будови краєвої дороги до місточка Нароля пішанівского повіта, до місточка Немирова повіта раваского до комісиї дорогової, внесене п. Семака і тов. в справі обвалованя берегів уже реґульованої части ріки Дністра в селах Устє, Розвадів, Надітичі, Черниця, Крупско, Березина, повіта жидачівского до комісиї водної, а також внесене о зміну §. 4 закона з дня 17. лютого 1905 обовязуючого в Королівстві Галичини і Володимирії з Великим Князівством Краківским о твореню рентових осель (В. з. кр. Ч. 40) — по довгій переспраі між внескодавцем, пос. Ганчаковским і Олесницким до комісиї аґрарних реформ.

Внесене п. Скварка і тов. в справі зміни закона з дня 15. серпня 1895 (В. з. кр. Ч. 62), що дотичить вписів до книг ґрунтових та внесене п. Скарбка і тов. в справі доповненя §§. 12, 16, 22, 26, 27 і 29 закона з дня 6. марта 1875 (В. з. кр. Ч. 27), о громадских урядах роземних до комісиї правничої.

По полагодженю справозданя комісиї адміністрацийної о справозданю Виділу краєвого в предметі зміни границь м. Львова і округа репрезентациї повітової у Львові приступлено до дебати над справозданем комісиї шкільної о справозданю Виділу кр. з чинностий департаменту І., що відносять ся до справ шкільних, стипендийних, фондацийних, консерваторских і театральних.

В дискусиї над тим справозданем забрав голос пос. Олесницкий і жалував ся, що при роздавництві стипендий руска молодїж є покривджена. Відтак обговорював справи театральні.

Промовляв ще пос. Стояловский і по его промові дискусию перервано.

По кількох справах формальних закрив п. Маршалок о год. $2^1/_2$ засїданє, назначаючи слідуюче на нинї рано, подаючи, що в тім дни відбуде ся о год. 9 рано богослуженє з нагоди іменин Є. В. Цісаря у всіх трех катедрах.

Новинки.

Львів, дня 4 жовтня 1909.

— **Нинї в день іменин Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа** відбули ся в соборних церквах всіх трох обрядів торжественні богослуженя в присутности високих достойників войскових і цивільних. Так само відбули ся торжественні богослуженя і по инших церквах, на котрих була також молодїж всіх шкіл народних, виділових і середних.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника мінїстер. в мінїстерстві рільництва Ів. Томашевского шефом секциї. — П. Мінїстер рільництва іменував в статї урядників технічно-лїсових управи домен державних і фондушевих управителїв: Войт. Курника, Болесл. Зеньчака і Ів. Сташкевича люстраторами. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелярийного офіцияла в Золочеві Данила Гошовского, старшим офіцыялом канцелярийним ad personam. — Дійстним катехитом при реальній школї в Снятині іменований о. Михайло Сїмович, перший парохіяльний сотрудник в Чернівцях.

— **Радника Двору** п. В. Михальского, котрий вже в суботу мав виїхати до Відня, пращав ся в пятницю торжествено з черновецкою рускою громадою. Того дня гостив п. Михальский у себе численних своїх другів, між иншими були там пос. Николай Василько, заступник маршалка краєвого др. Смоцкий з родиною, пос. Єр. Пігуляк з родиною пос. Семака з родиною, кр. інсп. шк. О. Попович, надрадник судовий Ясеницкий з родиною, о. проф. Семака, дир. гімн. Козак, проф. Кумановский з родиною, нотар Дрогомирецкий з родиною, др. Евг. Бурачиньский, рад. суд. Кораловић, прокуратор Бурачиньский, проф. Ю. Кобылявський, ред. Луцкий, проф. Лакуста і представителї акад. тов. „Союз“ і т. д. Весела гостина протягла ся далеко поза північ. — Пан Михальский на жаданє висших властий виїзджає з Черновець несподївано скоро. Урядованє в прокуратор'ї обняв тимчасово заступник прокуратора др. Купаренко. Конкурс на опорожнене місце прокуратора в Чернівцях в Чернівцях із VI ранґою вже розписано і компетуючі можуть вносити поданя найдальше до 12 жовтня с. р. до надпрокураторії у Львові.

— **Перші конституючі збори** філії руск. Тов. педагоґічного в Белзї відбули ся дня 29 вересня. Головою вибрано одноголосно о. Рыняка, місцевого пароха. На дневнім порядку зборів стояли дві пильні справи: ввести як найскорше в житє 3-ту і 4-ту клясу школи міского типу, в котрій образували би ся ті діти, що їх родичі наміряли посилати до висших шкіл; дальше ухвалено утворити курс приготовляючий для тих дітий, що наміряють зробити вступний іспит чи то до гімназиї, чи до шкіл реальних. 36 ри закінчив предсїдатель словами заохоти, щоби всї присутні не уставали в труді для свого народу.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Саля Міщаньского Братства. — Початок о 8 год. вечером. Білети продає Народна Торговля.

Ві второк, дня 5 с. м. „20 днів тюрми“, фарса в 3 діях Геннекена і Вебера.

В четвер, дня 7 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях Гунода.

— **З Рогатина** доносять: В пятницю відбуло ся тут торжественне отворенє приватної рускої гімназиї при численній участи місцевих і доохрестних репрезентантів нашої суспільности. Торжество розпочало ся богослуженєм в церкві, звідки шкільна молодїж і запрошені достойники удали ся до шкільного будинку, де виголошено привітні промови. До гімназиї записало ся 175 учеників, з того 88 до І кляси, 51 до ІІ і 36 учеників до ІІІ кл.

— **Загадочна смерть.** Цїлий Замарстинів заворушила слідуюча загадочна подія: В дому при ул. Непїлій ч. 14 знайдено мешкаючого там огородника, Феликса Ульмана, неживого в ліжку серед дивних обставин. Він лежав на постели лиш в сорочці, накритий ковдрою, з круглою раною в лївій груди, довкола котрої було лиш ледви кілька капель крови. Ульман мав руки зложені на животї,

---

знав ті скали ще з молодих літ а я слідом за ним. Було то карколомне лаженє, треба було нераз чіпати ся і ногами і руками, горячий піт лив ся мені з цілого тіла і иноді жалував я дійстно дуже того, що мені забагло ся такої роботи. Инші гадки не насували ся мені на голову, я мусів з напруженою увагою дивити ся на то, щоби іти слідом за моїм проводирем.

Наконець ішло ся вже лїпше і небавком казав мені старий станути під якою вистаю чою скалою.

— Стійте тут! — сказав він і щез як кіт.

Ще кілька хвиль чув я его осторожні кроки, а відтак зробило ся тихо довкола мене.

Як довго я ждав, не знаю, я був такий змучений, що мусів таки позбирати всі свої сили до купи. Але відтак зачав я мерзнути. На щастє мав я фляшку з коняком при собі. Я лякнув собі его споро. Мене розігріло на цілім тілі і відвага, яка мене вже зачала була покидати, віджила в мені на ново. Тепер преці мало розпочинати ся головне діло.

І дійстно стало трохи романтичнійше. Я зачав нараз якийсь шелест і майже в тій самій хвили побачив я, як із темряви виринула якась постать. А як то який ревізор! — Та й що з того, щож би він зробив мені, самотному вандрівникови, котрий не мав нічого більше при собі, як ще лиш капку коняку у фляшці та кілька циґар при собі, за котрі преці не потребував мита платити?

Але то був старий і дійстно за ним ступали якісь два нічні духи а кождий з них двигав на плечах спорий пакунок.

Ми станули против себе і кождий на повитанє лиш кивнув головою. Відтак, заким я ще оглянув ся, мав вже на плечах свій пакунок, котрий важив добрих пятьдесять фунтів. Я поправив его на собі. Старий пошептав щось з тими обома нічними марами. Они подивили ся на небо.

Відтак оба Італїянці сказавши ще кілька слів з тиха, щезли в нічній темряві.

— Ходїть — відозвав ся старий і ми пустились вертати.

Я привик борзо до тягару.

Мій проводир ставав хвилями і надслухував.

— Чи гадаєте, що ревізори вже лазять?

— Мені здає ся, що й тоті по тамтім боці також не спали. Ті оба їх виділи. Собаки від якогось часу полюють до спілки.

— То мусимо бути осторожні — сказав я.

— Так, так — красний гріш а за штабами зле жити. Нинї бодай не зловили би мого хлопчиска.

Я мало що на голос не закляв. Старий, як видко, був дуже хитрий, я пішов за его сина а до того заплатив ще й двайцять корон, а як би нас тепер зловили, то я пішов би за „штаби“, як то він казав. Аж в сій хвили стало мені ясно на яке підприємство я пустив ся, на що я зважив ся. Нехай то чорт возьме!

Але ідучи дальше, зачав я сам себе успокоювати, о скілько на то дозваляла взагалї трудна і небезпечна дорога. Ми вступали щораз высше між скали, держачись рівночасно північного напряму. Легонький але острим вітром повіяло до нас.

Нараз виступили ми з тіни на сьвітло місяця.

— Присядьте, пане!

Ми припали на камінє а мій проводир ліз рачки дальше наперед. Наконець пристанув він в тіни величезного груна. Тепер можна було поміж сїрі скали подивити ся глубоко в долину, вже недалеко від нас сторчали полупані шпилї хребта гір. Я глянув і поза себе, серпок місяця сьвітив ся ясно як золото на нічнім небі. Не позіставало нам нічого як лиш сидіти терпеливо на студенім камінию, аж він зайде поза скали.

(Дальше буде).

а в правій в трох палцях держав револьвер, звернений дулом в долину. Рана виглядає мовби від цьвяха або штилету.

Ульман вернув в пятницю рано дня 1 жов о 10 год. з суду, де виграв процес о ґрунт зі шваґром, ковалем з фаху. Погибший був в добрім гуморі, розмавляв з матірю, а відтак пішов до своєї комнати з другої сторони дому і вже більше не показав ся. Ніхто з челяди дома не чув вистрілів. Ульманів наймит, чув около 12 год. в полудне вистріл десь поза домом. Нині мала рано явити ся судово лікарска комісия на місци і розслідити справу.

— Убийник Штофів перед судом. Нині розпочала ся перед львівским судом присяжних карна розправа против Федька Давидяка, котрий в падолисті м. р. убив Шулима Штофа, шинкаря „під слоном" і его жінку а відтак щез без сліду і так вручно затер сліди за собою, що лиш з великим трудом і майже случайно удало ся комісареви львівскої поліциї п. Лукомскому, викрити дійстного виновника і его арештувати. Давидяк має літ 23, есть гр. к. обряду і родом з Рудник жидачівского повіта. Він украв був у Станислава Федорака з Кулачковець папери і на їх основі виробив собі у Львові книжку служботу на імя Федорака і під тим іменем служив у Львові. До розправи покликано 27 сьвідків. Розправу веде ст. радник др. Берзон, обжаловує заступник прокуратора др. Перацкий, а боронить адвокат др. Соляньский.

— Чи би холера в Галичині? З Тернополя доносять: В Іванівці збараского повіта занедужало дня 28 вересня серед підозрілих проявів 4 селян а один з них помер. Таношний фізик ствердив, що всі занедужали серед проявів азийскої холери. Тенеса помершого відослано до Львова до розсліду. Власти зарядили всякі средства осторожности, щоби не допустити до розширеня пошести.

В справі сій одержало кореспонденцийне бюро слідуючий комунікат: В Іванівці скалатского повіта занедужало внаслідок дієтетичних похибок дня 28 і 29. вересня чотирох селян серед підозрілих проявів. З тих трох знаходить ся тепер в реконвалесценциї а лиш один, 55-літний Станислав Облудаїк з Іванівки, помер дня 29 м. м. По переведеній секциї по хорон помершого відбув ся під дозором лікарским дня 1. с. м. Зміст его тенес відослано до заведеня гіґієни у Львові, в ціли переведеня бактеріольогічних розслідів, котрі виключили з цілою рішучостию підозріне азийскої холери.

— Катастрофа на зелізници в Підвисокім. На стациї в Підвисокім, лінії Стрий Тернопіль стала ся в суботу в 2 год. по полудни страшна катастрофа. Поїзд тягаровий, котрий о 6 ій год. 20 мін. рано виїхав з Тернополя, стовкнув ся з поїздом особовим, котрий виїхав з Підвисокого, а наслідки того були страшні: Кондуктор Франц Кромп згинув на місци; старший кондуктор маніпуляцийний поїзду тягарового Мариян Дубановский і дві особи зі служби поїздів зранені тяжко, а дві легко, а крім того поранило ся ще більше осіб. З Тернополя доносять про сю катастрофу:

Катастрофу спричинило то, що поїзд тягаровий з Тернополя, котрий приїзджає до Підвисокого о 1 год. 40 мін., наїхав на машину поїзду особового, виходячого зі стациї Підвисоке, імовірно внаслідок злого устаелена зворотниці. Внаслідок стовку розбило ся 10 ваґонів з поїзду ч. 3379, а обі машини сильно ушкоджені. Кондуктор Кромп згинув на місци, другий кондуктор, Дубановский, есть тяжко зранений. В суботу вечером привезено его до Тернополя, винесено его на ношах з ваґона і відставлено до шпиталю в Тернополи. Тяжко ранені суть: ведучий поїзд Адам Фасцик, кондуктор Карась, топник Бодкевич, машиністи обох льокомотив Завіша і Ґрабовский і иньші особи. Кондуктор Боронь, котрий їхав на послідним вові поїзду тягарового, впав з ваґона, але й зараз вихопив ся на віз та загальмував его. Тіло Кромпа полишено в Підвисокім, а вчера мали привезти его до Тернополя.

Дирекция зелізниць державних в Станиславові доносить нині в сій справі: Дня 2-го жовтня о 1 год. 46 м. по полудни стовкнули ся на стациї в Підвисокім поїзд товаровий ч. 3377 з машиною поїзду особового 3376 на зворотници в'їздовій. З персоналю зелізничого трох людий потерпіло тяжкі рани. З них один, кондуктор Франц Кромп помер в дві години опісля. Шість возів товарових викотило ся і розбило ся. Рух товаровий в сторону як до Тернополя застановлено на 24 годин. Рух особовий і пакунковий відбуває ся через пересідане. Доходженя ведуть ся.

— О крадіж почтового міха з грішми. Нині веде ся в Станиславові дальше розправа против Войтїха Павловского. Вина его в сій крадежи вийшла слідуючим способом на верх: Дня 21 червня зізнав Павликовский перед судиєю слідчим, що Павловский брав безпосередну участь в крадежи і дав почин до неї. Павловский піддав перший гадку доконаня тої крадежі, постарав ся о підроблений ключ до воза почтового а з'явивши ся 12 грудня 1906 р. о 6 год. вечером на ул. Ґазовій побіч почтової філії ч. 3 дожидав приїзду Павликовского. Коли віз приїхав і возьний увійшов до уряду, Павликовский діставши ключ від Павловского, отворив двері воза, вийняв з него мішок, замкнув двері а мішок з грошевими посилками дав Павловскому, котрий чим борше з ним втік. Відтак поділили ся грішми. Павловский часть гроший сховав так, що й доси не можна їх було відшукати. Решта, яку сховав був Павликовский, знайшла ся майже в цілости.

Обжалований Павловский випирає ся вини і каже, що гроші, які у него сусіди виділи, походили з гри на льотериї. Переслухані сьвідки доказують, що Павловский безпосередно по крадежи гуляв і пускав більші суми грошей, а колектантка льотерийна Генрйха Лев і колектант Вільковский зізнавали, що Павловский що правда часто вигравав, однак в критичнім місяци виграв лиш менші суми.

Сьвідкови Захариеви Самборскому розповіла жінка Павликовского, Анна, що „якийсь пан" має їй давати місячно по 40 К. Сьвідок видів Анну Павликовску часто в товаристві Павловского. Коли Павловский перестав давати Анні на удержане, она просила сьвідка о раду, що має зробити з тим злодієм Войтїхом, котрий був спільником ей чоловіка і намовив „того другого", щоби підроблени ключем створив віз почтовий. Переслуханий яко сьвідок Яков Павликовский, котрий відсиджує тепер кару 5 літної вязниці, розповідав, як то Павловский перший в шинку піддав гадку крадежі і на кілька місяців перед крадежию приготовив ключ а заохочуючи до крадежі розповів єму, як то він перед 10 роками вкрав був 24 000 К на почті а з браку доказів его випущено на волю. Павловский поставлений Павликовскому до очий перечить всему. Дальше переслухувано ще вуйка Павликовского, Гринька Гаргаду а відрочено розправу до нині, щоби приставити до суду примусово жінку Павликовского Анну, котра виїхала на роботу до Топорівців на Буковині.

Телеґрами.

Відень 4 жовтня. Є. Вел. Цісар приймив вчера японьского амбасадора Ушіду на прощальній конференциї.

Київ 4 жовтня. Указом сенату розвязано польске товариство „Oświata" і всі его відділи.

Константинополь 4 жовтня. „Osm. Lloyd" доносить, що Порта прирекла чорногорскому правительству, що не дозволить переступати границі особам, котрі брали участь в послідних непокоях в Чорногорі.

Мадрид 4 жовтня. Президент кабінету Мавро вернувши з авдиенциї у короля заявив, що правительство мусить як найскорше закінчити марокканьску кампанію і длятого треба вислати до Мелілї нові войска. (Маври мабуть знов добре побили Ішпанців. — *Ред.*)

Мелїля 4 жовтня. На горі Ляксія спостережено 1500 Маврів. Згадують ся, що то місцеві відділи племен прилучили ся до войска. Маврів розігнано.

Білград 4 жовтня. Загальне враженє викликало тут нагле спенсіоноване шефа секциї в міністерстві скарбу Николича та першого книговодця Хронича. Николич в липни с. р. був одним з двох делеґатів сербских, котрі в Парижи вели переговори о сербску позичку в Парижи і мав взяти участь в нових переговорах. Николич заявив дневникарям, що попав в конфлікт з міністром скарбу Протічем, бо боронив інтересів сербскої держави супротив претенсий париского банкіра Невіля, котрого знов Протіч боронив.

Мадрид 4 жовтня. Інфант Карльос бурбоньский виїхав до Мелілї. Король і Королева відводили его на дворець. Публика зробила єму овацию.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{31}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділі і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділі і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10 \cdot \underline{10}$.

Зі Щирця: в неділі і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділі і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11 \cdot \underline{15}$.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, **9·35**, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10 \cdot \underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, $11 \cdot \underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, **3·40**, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).